

Kedves Testvérek!

„Boldog vagy, aki hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked!” Erről a mondatról szeretnék beszélni. Természetesen arról, ahogyan Mária befogadta és meghallotta, és érzékeny volt a Szentlélekre. Hogyan tudnánk mi is fölismerni, érzékenynek lenni, nyitottnak és befogadónak a Szentlélek indításaira.

Ha szeretnénk eligazodni a belső hangjainkban, készleteseinkben és indításainkban, akkor egészen biztosak lehetünk abban, hogy a Szentlélek valami nagyon személyeset fog nekünk mondani. Amit a Szentlélek közvetít és képvisel, az még akkor is nagyon személyes, ha egyébként egyetemes érvényű. Még akkor is nagyon személyes, ha egyébként azt gondoljuk, hogy mindenkire érvényes lehet. Ahogy azt mondja Erzsébet, hogy „Boldog vagy, mert ezt Neked mondta az Úr az angyalon keresztül, nem másnak mondta.” Nem csak, hogy nem szól senki másnak, hanem csak Neked, hanem hogy úgy élem át, hogy pontosan nekem szól, hogy az Úr ezt pontosan nekem mondja.

Ezért nem véletlen, hogy a szentírás is tele van olyan történetekkel, amikor valaki éppen jól tájékozódik abban, hogy mi helyes és mi helytelen, mi jó és rossz, erkölcsös és erkölcstelen. A Jézussal való találkozásból valami több kerekedik ki. Mert éppenséggel Mária mindannak, ami itt erkölcsös, annak az alapjait megvetette, és ebben semmi hiba nincsen. De az, hogy ő azt mondta Gábrriel angyalnak, hogy „Rendben van.”, az túlmutat azon, hogy erkölcsös és erkölcstelen, jó és rossz, helyes és helytelen, valami többről van szó.

Ha keresztény emberként a Szentlélek indítására szeretnénk élni úgy, mint Mária, akkor bizony nagyon érdemes ezt az egyedi hangot a szív legmélyéről meghallanunk. A szívünket eléggé érzékennyé tenni ahhoz, hogy képesek legyünk a fülünk érzékenysége alapján, a szívünk érzékenységének és mélyéből a hangot meghallani.

Az „Úr mondta azt”. Milyen érdekes, hogy úgy hozza a szerző, Lukács evangélista, „az Úr mondta azt”, de egészen pontosan Gábrriel arkangyal volt. Azt jelenti, hogyha mi a Szentlélekre érzékenyek vagyunk, lehet, hogy nem érdemes mondjuk olyan, mondjuk így, kicsit ilyen gögösnek vagy rátartinak lenni, hogy közvetlenül mindig a Szentlélek mondja nekünk. Lehet, hogy közvetítőkön keresztül szól majd a Lélek. Ezért mi nagyon megbecsülhetünk mindenkit és mindent, ami számunkra közvetítő. Milyen gyönyörűség ez, hogy emberek és angyalok közvetítői lehetnek a Szentléleknek. Ez nyitottá és érzékennyé tehet bennünket arra, hogy nem egyszer olyan valakin keresztül érkezik, akivel kapcsolatosan egyáltalán nem gondoltuk volna, hogy ő fogja közvetíteni nekünk, a Léleknek az üzenetét.

Annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neked, nem akárminek a beteljesedésében, hanem annak a beteljesedésében, amit a Lélek mondott neked. Mint ahogy Gábrriel üzenete nagyon személyesen, kizárólag Máriához szól, de nem Máriáról szól. Az a gyönyörű, hogy az ember, aki úgy szereti átélni a maga rendkívüliségét, egyediségét, emberi méltóságát, hogy ez sosincs ellentétben az emberi méltóságunk fölfedezésével. Ez nagyon izgalmas élményünk. Éppenséggel valami fölemel bennünket a Szentlélek által, miközben annak nem mi vagyunk a középpontjában, nekünk szól, de nem rólunk szól, és ez egyáltalán nem okoz nekünk rossz érzéseket vagy fájdalmat.

Ezért, amikor imádkozunk, sokaknak nagy csalódást tud okozni az, amikor a vágyainkból indulunk ki, és Isten tervét, akaratát szeretnénk ahhoz igazítani. Nem mindig történik meg. Mi értetlenül és csalódottan állunk, de mi igaz dologért imádkoztunk. Ha Mária azért imádkozott volna „Hadd legyen nekem úgy, mint minden édesanyának, én hadd foganjak meg, és majd szüljek, szeressem a férjemet, és a férjem szeressen engem, és legyen egy szép családkunk!”, ki gondolná erre azt, hogy ez nem egy igaz, vagy jó vágy. Nagyon is

az. De hogy beteljesedjék mindaz, amit az Úr mondott, arra volt szükség, hogy Mária fölismerje azt a vágyát, ami az Úr tervéhez és akaratához simul. A vágyak annyira felszínesek is tudnak lenni, és rendezetlenek is tudnak lenni. Talán az Adventnek a négy hete azért is van, hogy legyen bennünk egy elmélyültség, és megtaláljunk egy emelkedettséget. Az elmélyültség és az emelkedettség összefüggésében találhatunk rá azokra a vágyainkra, amelyek összefüggésben vannak Isten szándékával és tervével, mégpedig személyesen ránk szabott módon.

Azt mondja ez a mondat, hogy „Hitted annak beteljesedését, amit az Úr mondott neked.” Mit jelent az, hogy te ezt hitted? Mária fölismeri a szabadságát, és megjárja a hitnek azt a szép útját, amit így nevezhetnénk, hogy a bizalom nyitottságától a meggyőződésből fakadó elköteleződésig. Egy valódi hit-út ez az emberi lélekben. Azért akartam ezt így mondani, hogy „Boldog vagy Mária, mert a hitedben ezt az utat bejártad.” Nemde úgy kezdődik, van a nyitottság és a bizalom. Tehát amikor a beteljesedésnek a boldogságáról van szó, akkor az azért lehetséges, mert Mária a szívében ezt az utat bejárja.

Azért fontos, mert „hitted annak beteljesedését, amit az Úr mondott neked” – de hát az még nem teljesedett be. Éppen ott van Erzsébetnél. Szinte minden előtte van. De „boldog vagy”. Nem arról van szó, hogy boldog leszel, hogy életed legvégén úgy hunyod majd le a szemed, hogy azt mondhatod visszanézve: „Tulajdonképpen szép volt. Nagyon nehéz volt, megérte.” De Erzsébet azt mondja Máriának: „Boldog vagy, itt és most vagy boldog.” Onnan tudhatjuk, hogy valami a Szentlélektől van, hogy megvan a kihívás jelleg, és valami, ami önfelülmúlásra készítet bennünket, de közben azt is átéljük, hogy ami még nem teljesedett be, valamiképpen itt van, és most van, mégpedig azért, mert valóság, itt és most elért engem.

Azt is mondhatnánk itt most már, hogy „Most vagy boldog Mária, mert hitted, hogy majd mindaz be fog teljesedni, és ennek egy része már be is teljesedett.” De, amikor a Szentlélek Isten indít bennünket valamire, akkor megint csak történik egy fordulat, az ember állandóan próbálja megragadni Istent, de ebben a fordulatban pont fordítva éljük meg, hogy Isten ragadott meg bennünket. Amikor azt éljük meg, hogy most Isten ragadott meg engem, és nem én ragadtam meg Istent, akkor ezzel együtt a szülés fájdalmához hozzá szokott tartozni az is, hogy Isten ragadott most meg engem, és indított engem valamire, ami önfelülmúlásra indít engem, kihívást ad, és találkozom a saját végességgemmel, a saját esendőségemmel, gyöngeséggemmel, gyarlóságommal és nemtudásommal. De onnan tudhatom, hogy a Szentlélek érintett meg engem, hogy ezt nagyon világosan belátom, és nem fáj. Mert hát a valóságban vagyok, a realitásban, az igazságban, abban, ami érvényes.

Így jutunk el az első szóig, hogy: „Boldog vagy.” Mit jelent ez a boldogság? Először is nem tudom, rácsodálkoztatok-e arra, hogy nem Mária mondja azt Erzsébetnek: „Boldog vagyok.”, hanem Erzsébet mondja Máriának, hogy „Boldog vagy.”? Vagyis, amikor a Szentlélek által történik valami, ott nagyon gyakran történik egy egység, és kívülről is valaki valami nagyon hasonlót lát, vagy él meg, mint amit az illető belülről. Hogy amikor Krisztus meghal a kereszten, hogy akkor ott egy pogány katona azt tudja mondani: „Valóban Isten fia volt.” Tulajdonképpen az evangelizációnak ez a kulcsa, hogy valaki átadja magát – most leegyszerűsíttem –, történik benne és általa valami, és ez kívülről is körülbelül ugyanúgy hat, mint ahogy azt ő belülről megélte. Létrejön valami egység a Szentlélekben.

Amiről Erzsébet beszél, az a boldogság, amibe az ember belenő. Ez valami olyan jellegű boldogság, aminek lelki mélysége és magassága van, elmélyültséget és emelkedettséget kíván tőlünk, és amikor azt valaki megízlelte valaha is élete során, szerintem azt mindannyian egyszer-kétszer már biztos, akkor arra úgy emlékszünk vissza, hogy az elvehetetlen tőlünk. Visszakívánkozunk oda, és azt mondjuk, hogy egyrészt tudunk

örülni annak, hogy az már velünk megtörtént, másrészt tudjuk, hogy egy kihívás lesz nekünk ebbe a boldogságba újból és újból a Szentlélek által, a hitünk révén belenőni.